

Hồi 9

Tìm Ngu Ân, Huyền Thanh Phá Tường Đá

Lý Thanh Loan cúi đầu, thấy Quân Vũ tay nắm sợi dây ngân nhỏ xíu rất đẹp. Nàng để ý nhận xét thì thấy đầu dây đó đã cột vào chiếc du thuyền nhỏ phía trước, nên thích chí vỗ tay reo:

- Hay quá ! Họ kéo thuyền mình đi, khỏi mất công chèo chống.

Dứt lời, nàng lấy sợi dây ngân trên tay Quân Vũ đem cột nơi đầu thuyền.

Thuyền chạy thật nhanh tiến dần vào giữa hồ. Nước từ màu xanh biến dần thành màu tím đậm. Sóng hồ nhấp nhô theo làn gió. Ở đấy tuyệt nhiên không thấy một ghe đánh cá nào qua lại. Bốn bề lặng ngắt, chỉ nghe sóng vỗ rập rền và tiếng chèo khuấy nước mà thôi.

Thuyền chạy được một lúc thì đến một khoảng rộng không còn trông thấy đâu là bờ bến. Xa xa có một hòn đảo nhỏ hiện ra trên mặt hồ như một chấm đen. Con thuyền nhỏ bẻ lái chạy về hướng đó.

Chạy độ một lúc, cảnh vật trên đảo rõ dần.

Đảo không lớn lắm, nhưng trông rất đẹp mắt. Xung quanh toàn là vách đá chơm chổm, những dây bìm leo phủ đầy tỏa một màu xanh thăm thẳm.

Bạch Vân Phi tháo dây ngân ở đầu ghe, chỉ loáng mắt chàng đã thu sợi dây bỏ vào túi áo.

Chiếc du thuyền nhỏ bớt sức nặng chạy bắn như tên, chốc lát đã đến gần đảo. Chiếc thuyền ấy chạy quanh hai vòng rồi biến mất trong rặng bìm, không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Huyền Thanh đạo trưởng đưa mắt quan sát một lúc thấy bên phải cách xa năm trượng có một vách đá chắn ngang, dây bìm phủ lòng thông trên mặt sóng, địa thế không chút gì bí hiểm, chẳng hiểu chiếc du thuyền nhỏ kia chạy vào đâu mà biến mất đi được.

Trong lúc mọi người đang ngơ ngác thì Bạch Vân Phi mỉm cười, nói nhỏ với Quân Vũ:

- Tiêu Công Nghĩa có nhiều cơ mưu, dùng lối ám môn, nếu không chú ý thì không thể nào tìm được cửa vào.

Quân Vũ lúc này thấy Bạch Vân Phi trở tài ném dây, lòng đã kính phục, bây giờ nghe Bạch Vân Phi nói thế, chàng bối rối hỏi:

- Bạch huynh có thể tìm được lối vào sao ?

Bạch Vân Phi đưa tay chỉ hai chỗ nối liền trên vách đá và nói:

- Thì cửa vào là chỗ hai tảng đá nối liền đó ? Chúng ta cứ chèo thuyền đến nơi rồi sẽ tìm cách khai ám môn.

Thuyền chạy đến sát vách đá, Huyền Thanh đạo trưởng rút cây trường kiếm trên lưng, dùng sức phạt ngang mấy nhát. Những dây bìm lòng thông nơi vách đá đều đứt phăng, rơi lả

tả trên mặt hồ, để lộ một bức tường đá đen sì.

Huyền Thanh lại quan sát kỹ càng, thấy tường ấy có một kẽ hở, do bàn tay nhân tạo dựng nên. Tuy không nói ra, nhưng Huyền Thanh đạo trưởng khâm phục sự nhận xét của Bạch Vân Phi không ít. Ông ta vận khí xuống đơn điền, dùng sức xô mạnh bức tường đá ấy, nhưng không nhúc nhích. Thấy không có cách nào để mở ám môn được, Huyền Thanh buồn bã đứng thẩn thờ suy nghĩ.

Bạch Vân Phi nói nhỏ với Quân Vũ:

- Đó là một loại đá đặc biệt, nặng và dòn. Nếu mượn cây thiền trượng của lão hòa thượng kia mà nện vào đấy vài cái thì ắt Tiêu Công Nghĩa phải khai môn lập tức.

Mã Quân Vũ gật đầu nghĩ:

- Phải phải ! Nếu không khích giận đối phương thì quyết không có cách nào vào được cửa đá.

Chàng liền chuyển đạt ý kiến của Bạch Vân Phi với Huyền Thanh đạo trưởng.

Huyền Thanh đạo trưởng vốn sợ làm phật ý Tiêu Công Nghĩa thì sau này khó khăn cầu lão ta chữa bệnh. Tuy nhiên nếu không theo cách ấy thì cũng chẳng còn biết sao hơn.

Ông quay lại nói với Ngô Không đại sư:

- Phiền đại sư cho bản đạo mượn cây thiền trượng làm việc này một chút xem sao.

Ngô Không đại sư mỉm cười, trao cây thiền trượng cho Huyền Thanh.

Cây thiền trượng này có một sức nặng phi thường. Huyền Thanh ngỡ dùng nó để động cửa gọi chủ nhân, nào ngờ ông ta vừa động được ba cái thì nghe một tiếng ầm như sấm, vách đá bể ra nhiều mảnh, lăn xuống đáy hồ, làm nước tung lên trắng xóa.

Huyền Thanh đạo trưởng dùng sức động thêm ba gậy nữa, chân tường đá sụt xuống, hiện ra một khung cửa cao hơn bảy thước, rộng hơn chín thước, bên trong đã có chiếc du thuyền nhỏ đứng chặn ngang cửa, trên thuyền có một ông lão cao lớn, mặt mũi xanh dờn, hàm râu rẽ chữ bát, mình mặc áo dài đen. Hai bên có Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng và Lục Phụng Hoàng Tiêu Nguyệt Phan cầm kiếm đứng hầu.

Tiêu Nguyệt Phan giả vờ chỉ trường kiếm vào mặt Quân Vũ nói lớn:

- Thưa thân phụ ! Đúng là người này đã dọa hiếp các con.

Tiêu Công Nghĩa nhìn thấy Huyền Thanh đạo trưởng, bỗng reo lên một tiếng, rồi chấp tay thủ lễ nói:

- May mắn ! Có quý nhân đến thăm, thật vinh hạnh. Xin mời sang thuyền nhỏ vào trong để Tiêu Công Nghĩa tôi được đón tiếp.

Huyền Thanh đạo trưởng đưa trả cây thiền trượng cho Ngô Không đại sư rồi chấp tay đáp lễ và nói:

- Làm kinh động chốn tu hành thật là điều bất đắc dĩ, mong Tiêu huynh tha thứ cho bản đạo tội lỗi mẫn này.

Tiêu Công Nghĩa quay đầu nhìn đứa con gái ông với đôi mắt hần học nói:

- Lão phu bị con gái phỉnh gạt. Bây giờ thấy mặt đạo huynh thì lão phu mới rõ tội của nó.

Dứt lời, lão cười một tràng rất lớn. Trong lúc đó đoàn người trên du thuyền lớn lần lượt bước sang chiếc thuyền nhỏ.

Tiêu Công Nghĩa đợi cho đoàn người của Huyền Thanh vào ghe xong, vẫy tay bảo hai tên thủy thủ trên chiếc du thuyền lớn:

- Lần sau cấm không được lai vãng đến gần vùng này nữa, nghe chưa ?

Hai thủy thủ sợ quá, dạ một tiếng rồi quay thuyền đi mất.

Tiêu Công Nghĩa cho thuyền quanh theo cửa đá, vào một con rạch sâu, hai bên đá dựng cao chập chùng. Đi một lúc khỏi rạch thì đến một cái hồ nhỏ rộng hơn một mẫu, ở đó có ba chiếc thuyền thả neo, nổi lênh bênh như đang chờ khách.

Thuyền cập bến, Tiêu Công Nghĩa mời khách lên bộ.

Quân Vũ ngược mặt nhìn phía trước thấy nơi đây bốn mặt đều có đá bao bọc, chính giữa một khoảng đất bằng rộng không quá ba mẫu, có mấy dãy nhà tranh tuy sơ sài nhưng có vẻ trang nhã.

Tiêu Công Nghĩa đưa khách vào một căn nhà lớn, có hai tên nô bộc áo xanh dâng lên mỗi người một chung trà thơm. Mọi người đều an tọa. Riêng Tô Phi Phụng và Tiêu Nguyệt Phan thì đứng hầu sau lưng Tiêu Công Nghĩa vẻ mặt hơi sợ sệt.

Tô Phi Phụng nửa vô tình nửa hữu ý thỉnh thoảng liếc nhìn Quân Vũ. Tiêu Nguyệt Phan đôi mắt đờm sâu luôn luôn nhìn sững Bạch Vân Phi.

Huyền Thanh đạo trưởng nhấp một chung trà, rồi vui vẻ nói với Tiêu Công Nghĩa :

- Tiêu huynh ẩn mật nơi đây, nếu không đủ kiên tâm thật khó tìm đến bái kiến.

Tiêu Công Nghĩa đôi mắt sáng ngời, nhìn qua Ngọc Chánh Tử rồi hỏi:

- Người này có phải là nữ kiệt Ngọc Chánh Tử, sư muội của đạo huynh chăng ?

Huyền Thanh buông tiếng thở dài đáp:

- Nếu không phải vì sư muội của bản đạo thì bản đạo đâu dám đến đây quấy rầy Tiêu huynh. Y thuật của Tiêu huynh trên đời có một không hai, mong Tiêu huynh ra tay tế độ, cứu mạng sư muội bản đạo một phen. Các đệ tử phái Côn Luân sẽ ghi ơn này mãi mãi.

Dứt lời Huyền Thanh chấp tay tạ lễ.

Tiêu Công Nghĩa ngần ngừ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đạo huynh đã đích thân đến đây, tiểu đệ không thể chối từ. Xin cho biết thương thế của lệnh sư muội để tiểu đệ xem mình có đủ sức cứu chữa chăng ?

Huyền Thanh đạo trưởng vội tường thuật việc Ngọc Chánh Tử bị Xà Tào Trần Hổ cho Kim Tuyến Xà cắn.

Tiêu Công Nghĩa cau mày nói:

- Kim Tuyến Xà độc hại vô cùng, thật khó chữa nổi.

Vừa nói Tiêu Công Nghĩa vừa bước đến trước mặt Ngọc Chánh Tử nắm lấy cánh tay, bập ngữa thân mình lại, điểm mạnh vào huyệt khúc trì.

Ngọc Chánh Tử ré lên một tiếng mình mẩy tê dại, mồ hôi toát ra như tắm.

Thật là một việc bất ngờ khiến cho Huyền Thanh đạo trưởng hoảng sợ. Ông ta nhảy vội đến hét to:

- Tiêu huynh ! Thế nghĩa là gì ?

Vừa nói, tay ông ta đã lanh như chớp vung thẳng đến sau lưng Tiêu Công Nghĩa, điểm vào huyệt Phong Phủ

Tiêu Công Nghĩa vội quàng tay ra sau gạt lấy tay Huyền Thanh và nói:

- Đạo huynh lầm rồi ! Tiểu đệ đang xem nọc độc đã thấm vào xương tủy chưa.

Huyền Thanh đạo trưởng nghe nói thất kinh vội lui lại, đứng trơ mắt như con gà gồ. Bây giờ Tiêu Công Nghĩa từ từ lấy ra một cây kim bạc, chích vào tay Ngọc Chánh Tử, chỗ huyệt khúc trì vừa bị ông ta điểm.

Chốc lát, ông ta lại lấy kim ra, rồi xoa bóp huyệt đạo cho các gân mạch của Ngọc Chánh Tử trở lại bình thường.

Huyền Thanh đạo trưởng then thùng khó chịu, cười lớn nói với Tiêu Công Nghĩa:

- Tiêu huynh ! Hãy tha thứ cho bản đạo cái tội lầm lẫn đó.

Tiêu Công Nghĩa mỉm cười nói:

- Việc quá đột ngột, mà đạo huynh vốn có tính nóng không giữ nổi bình tĩnh. May mà đạo huynh không dùng đến độc thủ, tiểu đệ mới còn đủ sức xem xét vết thương.

Huyền Thanh đạo trưởng quá hối hận, cúi mặt xuống không nói nên lời.

Tiêu Công Nghĩa đốt lên một cây nến, bảo hai đứa đồng tử áo xanh lấy ra một cái hộp, trong đó có đựng nhiều thứ thuốc. Ông ta đem kim bạc bỏ trong một cái bình nhỏ ngâm một lúc rồi đem ra đốt lên ngọn nến, khói đen bao phủ.

Sau khi chùi sạch khói đen, cây kim bạc trắng xóa có đượm một chất xanh xanh lóng lánh.

Tiêu Công Nghĩa chậm rãi đặt hộp thuốc lại lắc đầu, nở một nụ cười thất vọng trên môi và nói:

- Đạo huynh! Tha thứ cho tiểu đệ không còn cách nào cứu chữa được nữa.

Huyền Thanh đạo trưởng nghe nói biến sắc, mồ hôi toát ra ướt đầm, hỏi vội:

- Sao ? Tiêu huynh không thể chữa nổi ư ? Vậy trong thiên hạ không còn ai có thể chữa nổi nọc độc Kim Tuyến Xà ư?

Tiêu Công Nghĩa thở dài:

- Kể ra thì cũng không phải tuyệt vọng, nhưng việc này thực hành được không phải dễ. Nếu không thận trọng sẽ xảy ra một thảm họa ghê gớm.

Huyền Thanh đạo trưởng trong óc như lóe ra một tia sáng, hỏi dồn:

- Xin Tiêu huynh cứ an lòng, dù việc khó khăn, nguy hiểm đến đâu bản đạo cũng chẳng từ chối.

Tiêu Công Nghĩa nét mặt đổi khác, hình như ông ta đã lỡ lời, nên vội nói tránh:

- Về tài năng tiểu đệ thực không còn có cách nào chữa nổi nữa. Tiểu đệ thấy đạo huynh quá thiết tha với lệnh sư muội, nên nói để đạo huynh trấn tĩnh tinh thần đó thôi.

Huyền Thanh đạo trưởng trở mắt nhìn Tiêu Công Nghĩa, qua một hồi nhận xét, ông ta biết Tiêu Công Nghĩa bên trong có điều gì lúng túng nên nói:

- Tiêu huynh ! Xin chớ ngại ngần mà giấu nhau. Nếu còn có cách nào cứu chữa được

xin Tiêu huynh cứ chỉ dạy bản đạo, bản đạo quyết lấy danh dự của phái Côn Luân, hứa không bao giờ để liên lụy đến Tiêu huynh đâu.

Tiêu Công Nghĩa thở dài một hơi, rồi lắc đầu nói:

- Thôi ! Xin đạo huynh tha cho tiểu đệ, đừng hỏi việc này. Vì nó là một việc rất nguy hiểm, có thể đưa đến một hậu quả không tưởng tượng.

Huyền Thanh đạo trưởng nằng nằng hỏi:

- Xin Tiêu huynh chờ giấu. Bản đạo biết Tiêu huynh biết cách chữa, nhưng chắc gặp phải khó khăn nào đó mà thôi.

Tiêu Công Nghĩa thần thờ đáp:

- Đạo huynh từ ngàn dặm đến đây, hy vọng ở tài năng của tiểu đệ có thể làm thuyên giảm bệnh. Tuy nhiên, việc chữa bệnh lại không khó mà khó ở chỗ tìm ra thuốc để chữa bệnh.

Huyền Thanh đạo trưởng chấp tay nói:

- Xin nhờ Tiêu huynh chỉ cho con đường sáng, còn việc khác thì không dám làm nhọc lòng Tiêu huynh. Nếu vạn nhất con đường ấy gây sóng gió thì phái Côn Luân chúng tôi xin gánh chịu hết mọi hậu quả.

Tiêu Công Nghĩa nói:

- Liên lụy đến tiểu đệ thì không sợ, chỉ sợ nguy hiểm cho tánh mạng của những người đi tìm thuốc. Nếu tiểu đệ nói ra chắc đạo huynh khinh tiểu đệ là kẻ hèn nhát, sợ chết, không đủ đạo nghĩa võ lâm, nhưng sự thật đó là một bảo vật, kẻ đoạt được tất phải trải qua một cuộc tranh giành ghê gớm.

Huyền Thanh đạo trưởng nói:

- Linh dược trên thế gian là dùng để chữa bệnh. Chúng tôi sẽ lễ phép đến xin một ít, không có lý nào kẻ có thuốc lại tàn nhẫn đến nỗi chém giết chúng tôi.

Tiêu Công Nghĩa lắc đầu, thở dài:

- Đạo huynh đã cố tình hỏi, chẳng lẽ tiểu đệ lại không nói. Tại miền Long Thanh, giáp giới Kỳ Liên Sơn có một ngọn đồi tuyết đọng quanh năm, gọi là Trùng Vân Nham. Trên ngọn đồi cao ấy có một ngôi chùa là Đại Giác Tự. Lai lịch ngôi chùa đó có lẽ trừ các vị hòa thượng trong chùa ra thì thế gian chẳng còn ai biết. Trong chùa có một cây kỳ vật thiên hạ tuyệt đối không có, trong sách y dược gọi là Tuyết Sâm Quả. Giống cây này mười năm mới nở hoa một lần, và trăm năm mới có quả một lần, mỗi lần được ba quả. Sư muội của đạo huynh bị chất độc Kim Tuyến Xà nhiễm vào cốt tủy thì chỉ có vật đó mới chữa được. Nhưng tăng ni trong Đại Giác Tự, mỗi người đều có võ công siêu kiệt, một lối võ đặc dị do họ sáng chế ra vô cùng hiểm hóc, không giống với các môn phái võ lâm trên giang hồ. Trước đây có một lần tiểu đệ đi tìm hái mấy vị thuốc, lạc vào Trùng Vân Nham, nên mới rõ ...

Nói đến đây, Tiêu Công Nghĩa dừng lại, vẻ mặt vô cùng sợ hãi. Qua một lúc, ông ta lại nói:

- Tăng ni trong Đại Giác Tự sống riêng biệt, không liên hệ với các giới võ lâm giang hồ. Còn Tuyết Sâm Quả là một kỳ vật thiên hạ, họ quyết không để lọt vào tay ai. Nếu đạo

huynh đến đó cầu xin tất phải chịu một phen khổn khó ...

Huyền Thanh đạo trưởng quay mặt nhìn sư muội, khẽ cười nói:

- Nhờ Tiêu huynh chỉ dẫn, bản đạo đội ơn suốt đời, không dám đến làm rộn nơi đây nữa. Thôi chúng tôi xin cáo biệt.

Tiêu Công Nghĩa đứng dậy, chấp tay hướng vào Huyền Thanh đạo trưởng nói:

- Tiểu đệ đã chuẩn bị sẵn rượu thịt, xin mời quý vị cùng uống chung một ly rồi hãy đi. Lệnh sư muội tuy mất võ công song còn có thể sống trong mười năm nữa, gấp gáp gì mà tìm thuốc vội.

Huyền Thanh đạo trưởng nói:

- Không dám làm phiền Tiêu huynh nhiều. Ngày sau còn có cơ hội tái ngộ.

Đoàn người Huyền Thanh đồng đứng dậy, nối gót theo ra ngoài lên du thuyền thẳng tới cửa đá.

Tiêu Nguyệt Phan nói nhỏ với thân phụ nàng :

- Thưa phụ thân ! Để con và Phụng tử thay mặt cha tiễn khách vào đất liền cho.

Tiêu Công Nghĩa gật đầu, nhưng đôi mắt nhìn Nguyệt Phan đầy sát khí.

Tiêu Nguyệt Phan và Tô Phi Phụng đều cảm thấy lửa giận đang phừng phụt trong lòng Tiêu Công Nghĩa, nhưng hai nàng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, lăm lét trèo lên du thuyền, theo sau Quân Vũ và Huyền Thanh đạo trưởng.

Huyền Thanh đạo trưởng muốn tỏ lời cảm ơn nhưng thấy Tô Phi Phụng và Tiêu Nguyệt Phan nháy nhó mãi nên không hiểu ý gì, đành làm thỉnh để cho hai nàng này tự ý chèo thuyền lướt gió.

Thuyền chạy thật nhanh. Chỉ loáng mắt đã chạy được mấy dặm. Tiêu Nguyệt Phan đứng ở mũi thuyền nhìn về phía đảo dần dần khuất đi, sắc mặt mới trở lại bình thường, quay nhìn Tô Phi Phụng nói:

- Tỷ tỷ ! Muội không dám trở về nữa.

Tô Phi Phụng buồn bã nói:

- Việc này tỷ đã làm hại muội ! Muội có hối hận không ?

Tiêu Nguyệt Phan quay đầu lại cười lạnh lùng:

- Từ khi phụ thân về ẩn cư nơi đó, trừ tỷ tỷ và Tô bá bá ra không ai được đến. Thế mà hôm nay muội đã mạo hiểm đưa người lạ đến. Thật táo bạo quá nhỉ !

Mã Quân Vũ đứng một bên, nghe nói lấy làm khó chịu, xen vào:

- Tiêu cô nương ! Vì chúng tôi mà Tiêu cô nương bị khiển trách. Để tại hạ thưa với sư phụ trở lại đảo xin tội cho cô nương. Một khi thân phụ cô nương đã hứa thì chắc không trừng phạt cô nương nữa đâu.

Tiêu Nguyệt Phan lắc đầu nói:

- Từ khi cha muội về ẩn nơi Ổ Đá, chẳng biết vì đâu tánh tình lại đổi khác. Cả ngày cặm cụi trong phòng, không đi ra ngoài một bước. Đã năm năm nay, tình phụ tử đối với muội cũng lạt lẽo hơn trước nhiều. Tô bá bá vốn là bạn thân của cha muội, thế mà năm năm nay cha muội cũng chẳng hề nhắc đến. Muội thấy hình như trong đời sống của cha muội có một

việc gì bí ẩn lắm...

Nói xong, hai hàng nước mắt của nàng chảy ròng ròng trên đôi má nhuộm đào.

Tô Phi Phụng nắm lấy tay Tiêu Nguyệt Phan nói:

- Thật vậy, cha tử và dưỡng phụ hai người trước đây thân mật vô cùng, chẳng biết sao mấy năm nay lại lạnh nhạt. Thật khó mà đoán được. Việc này có lẽ cha tử biết ! Muội muội cùng đi với tử đến thăm cha tử mới dò ra nguyên ủy được.

Tiêu Nguyệt Phan nói:

- Bây giờ cũng chỉ có cách đó thôi. Vả lại muội không còn dám trở về Ổ Đá đó nữa. Cha muội chẳng bao giờ bỏ qua tội lỗi của muội đâu.

Tô Phi Phụng quay đầu nhìn Mã Quân Vũ, chép miệng nói:

- Cũng vì huynh làm cho Phan muội có nhà mà không dám về.

Mã Quân Vũ đứng trân không biết lời nào chữa lỗi nữa. Chàng ân hận cúi đầu nhìn xuống mặt hồ.

Bạch Vân Phi thấy thế quay lại, đôi mắt chói ngời nhìn thẳng vào mặt Tiêu Nguyệt Phan nói:

- Hai cô nương đừng nên trách Quân Vũ, trái lại còn phải cảm ơn chàng mới đúng.

Phi Phụng trở mắt nhìn hỏi:

- Huynh nói sao ? Tôi phải mang ơn người mà tôi đã giúp đỡ ư ?

Bạch Vân Phi nhún đôi mày lá liễu, hai làn môi đỏ hồng chum lại. Chàng ngang nhiên nói:

- Tiêu Công Nghĩa ẩn cư nơi Ổ Đá đúng ra không muốn rời bỏ việc đời. Chính ông ta đã lẩn tránh một mối thù nào đó, mối thù nguy hiểm và đáng sợ buộc ông ta không dám chường mặt. Tuy nhiên, bên trong lại có rất nhiều bí ẩn mà ông không dám nói cho một ai biết. Về phần Tiêu cô nương là đạo làm con, lẽ ra phải tìm hiểu để cứu vãn tình thế giải nguy cho thân phụ. Thế mà đã năm năm rồi, đứa con gái của ông ta vẫn đánh tiếng làm ngơ. May ra hôm nay nhờ có việc này cô con gái ông ta mới thức tỉnh. Nhưng chưa muộn. Thế thì việc này Tiêu cô nương phải cảm ơn Quân Vũ mới phải chứ.

Dứt lời, Bạch Vân Phi quay nhìn Quân Vũ cười khúc khích.

Lời nói của Bạch Vân Phi đã làm cho mọi người trên thuyền kinh ngạc. Huyền Thanh đạo trưởng xét thấy cử chỉ và thái độ của Tiêu Công Nghĩa trong lúc nói chuyện lấy làm thắc mắc.

Tiêu Công Nghĩa vốn là một cao thủ trong võ lâm, hiền từ đức độ, danh vang khắp nơi, đột nhiên lại vào một ổ đá ẩn dật, tuyệt đối không tiếp xúc một ai, như thế không phải chuyện thường. Lúc ông dùng kim bạc nghiệm độc cho Ngọc Chánh Tử, tỏ ra ông đầy lòng nhân ái, nhưng khi nhắc đến Trùng Vân Nham, Đại Giác Tự thì nét mặt ông tái ngắt, vẻ sợ sệt lộ ra rõ rệt như vậy ...

Trong lúc Huyền Thanh đạo trưởng đang trầm lặng suy tư, để tìm hiểu những bí hiểm ở trong ổ đá thì Tiêu Nguyệt Phan bước đến bên cạnh Bạch Vân Phi nói nhỏ:

- Bạch huynh nhận xét không lầm. Có lẽ cha muội có gì bí hiểm trong cuộc sống hiện

tại. Đã năm năm nay muội cảm thấy như thế mà muội vẫn tìm mãi không ra duyên cớ.

Bạch Vân Phi thấy Tiêu Nguyệt Phan thừa cơ hội đến bên chàng gây cảm tình. Nàng nói mãi không thôi, làm cho chàng tức cười phải quay mặt đi nơi khác. Cử chỉ của Bạch Vân Phi không khỏi gieo vào lòng Tiêu Nguyệt Phan một cái gì lạnh đậm, khinh thường khiến cho nàng đỏ bừng đôi má.

Mã Quân Vũ thấy trong nhóm người trẻ tuổi chưa thông cảm nhau, mỗi người giữ một thế, chàng liền bước đến, nói lớn:

- Xin lỗi ! Tại hạ quên giới thiệu để các người biết nhau, thật là thất lễ.

Dứt lời, chàng giới thiệu Bạch Vân Phi với Tiêu Nguyệt Phan, đồng thời gọi Lý Thanh Loan ra giới thiệu với Tô Phi Phụng. Lý Thanh Loan áo đỏ bay phất phới từ trong khoang bước ra, vừa tươi cười vừa nói với Tô Phi Phụng:

- Tô tỷ tỷ ! Từ cái đêm tỷ tỷ cứu Vũ ca và tiểu muội thoát khỏi khu rừng, tiểu muội hằng nhớ trông tỷ tỷ mãi.

Giọng nói đầy chân thành cảm mến, khiến cho Tô Phi Phụng quá xúc động. Nàng nắm chặt tay Thanh Loan, ứa nước mắt và chỉ nói được ba tiếng:

- Loan muội ... tỷ ...

Thanh Loan không hiểu sao cả, trở mắt nhìn Tô Phi Phụng hỏi:

- Sao thế ? Tỷ còn có gì khổ tâm ?

Vừa nói Thanh Loan vừa vén vạt áo lau nước mắt cho Tô Phi Phụng, và nói tiếp:

- Muội cũng thế ! Mỗi khi có điều gì khó chịu trong lòng thì cũng cứ chảy nước mắt ra mãi.

Nói chưa dứt lời, đôi mắt Thanh Loan đã chớp chớp mấy cái, hai giọt lệ long lanh tràn xuống đôi má. Nàng dựa vào lòng Tô Phi Phụng thổn thức.

Tô Phi Phụng không nén còn nén được mối cảm động trước Thanh Loan, một cô gái hiền từ thuần khiết như thế được. Nàng tự nhủ lòng:

“Không, không! Ta không thể nào đi cướp tình yêu của một cô bé hiền lành như vậy. Dầu phải ôm sâu nuốt thắm, lương tâm ta cũng quyết không để cho tình yêu hành động một cách dã tâm. Tình yêu của Thanh Loan phải để cho Thanh Loan được hưởng trọn.”

Phi Phụng liếc mắt nhìn Quân Vũ. Trong lúc đó Quân Vũ cũng đang nhìn sững hai người với đôi mắt thần thờ khó tả.

Chỉ có Bạch Vân Phi, chàng không những không có chút cảm tình với tâm hồn đôi bạn trẻ đó, mà còn có vẻ oán hận nữa, buông tiếng thở dài, đôi mắt nẩy lửa nhìn sang nơi khác.

Tâm tình của nhóm bạn trẻ, Huyền Thanh thoáng qua đã hiểu rõ. Ông ta đưa mắt nhìn Ngọc Chánh Tử, giữa lúc ấy bà ta cũng liếc mắt nhìn nhau thông cảm.

Ngọc Chánh Tử nói:

- Loan nhi đã là đệ tử của muội, thì muội quyết không để cho nó phải mang mối hận tình suốt đời như sự phụ nó. Muội phải làm sao cho tình duyên của nó được thỏa mãn.

Huyền Thanh đạo trưởng nói:

- Sư muội cứ an tâm ! Vũ nhi không phải là đứa phụ tình đâu. Nó thông minh lanh lẹ,

tánh nết lại trung hậu, việc đã gây nên tất phải nhận lấy.

Hai người trao đổi chỉ vài lời nói, nhưng bao hàm rất nhiều ý nghĩa. Riêng Ngô Không hòa thượng thì sung sướng vô cùng. Lão hiểu rõ lòng Thanh Loan sớm hơn ai hết. Lão biết Thanh Loan đã yêu Quân Vũ, mà Thanh Loan lại có tánh thật thà ngây thơ, nếu phải thất bại về tình yêu thì nàng còn sống sao được.

Từ khi có mặt Tô Phi Phụng, lão hòa thượng thấy Phi Phụng vẻ đẹp không kém gì Thanh Loan, mà nàng này cũng đã cảm mến Quân Vũ đến nỗi biểu lộ ra lời nói. Lão hòa thượng lấy làm lo lắng cho số phận Thanh Loan. Ông ta đã nhiều lần muốn nói việc này với Huyền Thanh đạo trưởng nhưng chưa dám. Giờ đây, cả Huyền Thanh và Ngọc Chánh Tử đều chấp nhận mối tình giữa hai trẻ thì còn gì tốt đẹp bằng. Tình thương của lão đối với Thanh Loan đã khiến cho lão vui mừng vô hạn.

Thuyền đi rất nhanh mà lòng người trên thuyền cũng chứa đầy tâm sự, nhất là những con chim non kia chẳng khác như những cuộn tơ đang dệt thành một tấm lưới tình lung linh trong không gian vô tận.

Thuyền cập bến thì trời đã hoàng hôn. Muôn nghìn ngọn đèn trên các ghe chài lác lác chạy dọc ngang trên dòng nước. Tô Phi Phụng và Tiêu Nguyệt Phan tiễn khách lên bờ, mặt buồn dầu dầu.

Tô Phi Phụng nắm tay Thanh Loan nói:

- Loan muội ! Từ nay muội đi một mình phải cẩn thận đấy. Tỷ không còn gần gũi muội nữa đâu.

Thanh Loan mắt rướm lệ, miệng gượng cười đáp:

- Tỷ đối với muội tốt quá ! Ngày nào muội cũng nhớ tỷ mãi.

Tô Phi Phụng cay đắng gượng cười nói:

-Vũ ca của muội còn đối với muội tốt hơn nữa.

Thanh Loan gục đầu nói:

- Ủ ! Chuyện gì muội cũng nghe theo Vũ ca thì chắc Vũ ca không ghét muội đâu.

Quân Vũ quay qua nhìn Phi Phụng và Nguyệt Phan mỉm cười nói:

- Hai vị cô nương có tình giao hảo rất cao thượng, tại hạ thật khó quên. Ngày sau có duyên gặp lại nhất định phải được trao đổi nhiều tâm tình.

Tô Phi Phụng cười lạt, kéo Tiêu Nguyệt Phan nói:

- Chuyện của nghĩa phụ không thể kéo dài được, muội cùng tỷ về gấp Chiêm Bắc để tìm gặp cha của tỷ mới xong.

Tiêu Nguyệt Phan bước xuống thuyền nhưng mấy lần quay đầu lại liếc nhìn Bạch Vân Phi tỏ ra vô cùng lưu luyến. Mã Quân Vũ đứng nhìn cho đến lúc cả hai thiếu nữ khuất bóng mới buông tiếng thở dài, quay đầu lại.

Bạch Vân Phi đứng sau lưng chàng thấy thế cười lớn, nói:

- Xem ra Tô Phi Phụng đối với Vũ huynh rất đượm tình. Nhưng nàng lại không dám đoạt tình yêu của kẻ khác. Tô Bằng Hải giáo dục được một đứa con gái như thế cũng khá lắm.

Quân Vũ mỉm cười đáp:

- Tiêu Nguyệt Phan đối với Bạch huynh còn nặng tình hơn nhiều.

Bạch Vân Phi mỉm cười liếc nhìn Thanh Loan đang đứng bên Quân Vũ, tỏ ý không vui, quay mặt bỏ đi.

Quân Vũ thấy Bạch Vân Phi vừa đẹp trai, vừa tài giỏi hơn mình, nên có ý lưu luyến. Thấy chàng bỏ đi, Quân Vũ liền chạy theo gọi lại:

- Bạch huynh ! Bạch huynh bỏ đi sao ?

Bạch Vân Phi quay đầu lại nói:

- Từ xưa đã có câu đa tình đa hận. Tại hạ còn ở lại đây với Vũ huynh làm gì ? Vũ huynh có gì cần nói ?

Quân Vũ buồn bã than:

- Bạch huynh đã giúp đỡ tại hạ nhiều, tại hạ muốn lấy câu bình thủy tương phùng mà cùng Bạch huynh kết nghĩa. Vậy Bạch huynh cùng tại hạ tìm đến tửu điểm cạn chén tâm giao.

Bạch Vân Phi cười ha hả nói:

- Rượu mà vô bụng người sầu lại thêm bệnh tương tư. Chúng ta đừng uống còn hơn.

Dứt lời, Vân Phi lại toan quay lưng cất bước, nhưng cũng không quên liếc nhìn Thanh Loan một cái.

Quân Vũ nóng lòng, chạy đến cản lại, năn nỉ:

- Bạch huynh là người kỳ nhân quán thế. Quân Vũ tự hiểu không đáng làm bạn. Tuy nhiên, đã có duyên gặp nhau, Bạch huynh nỡ lòng nào lãnh đạm như vậy.

Bạch Vân Phi nhìn thấy nét mặt Quân Vũ đầy tình cảm, thở dài bảo nhỏ.

- Gặp nhau chỉ xem như không gặp. Đa tình thêm lưu luyến lúc phân ly. Tại sao lại phải làm khổ nhau trong lúc xa cách ?

Bấy giờ, Quân Vũ thấy đôi mắt của Vân Phi không còn quắc thước như trước mà chứa chan một cái gì ôn hòa thùy mị, thăm thẳm như hố sâu biển rộng, mệnh mông như trăng treo trên trời.

Chàng định nói mấy lời, nhưng khi thấy đôi mắt của Vân Phi, chàng không còn nhớ gì nữa, chỉ đứng trơ ra như một pho tượng gỗ.

Bạch Vân Phi thấy vậy mỉm cười nói:

- Vũ huynh mong ước được gặp mặt nhau lần cuối cùng để tặng nhau ly rượu sầu, thế thì đêm nay tại hạ hẹn gặp Vũ huynh nơi bờ hồ này.

Quân Vũ chấp tay nói:

- Đúng canh hai, tiểu đệ sẽ đến.

Bạch Vân Phi lại đưa mắt nhìn Thanh Loan lần nữa. Vạt áo đỏ nàng phát phơ, nét mặt nàng tươi như hoa, miệng đang mỉm cười nhìn hai người nói chuyện. Vẻ ngây thơ ấy khiến cho ai trông thấy cũng phải động lòng.

Bạch Vân Phi nhìn Quân Vũ bảo:

- Vũ huynh nên cùng đi với sư muội thì tốt hơn.

Nói xong, chàng bước đi thoăn thoắt.

Quân Vũ và Thanh Loan về đến khách sạn thì Huyền Thanh đạo trưởng đã đến trước. Huyền Thanh đạo trưởng lòng bận rộn, chỉ nghĩ làm sao tìm đến chùa Đại Giác để xin Tuyết Sâm Quả đem về chữa xà độc cho sư muội. Còn Quân Vũ thì cứ tưởng hình dáng của Bạch Vân Phi, con người kỳ lạ đó lại có một thân hình thanh tú dị thường, một bản lĩnh phi phàm khiến cho chàng phải khiếp phục. Chàng nghĩ đến cuộc họp mặt trên bờ hồ đêm nay. Chàng làm sao có thể kết thân với con người thanh cao ấy ?

Thế là hai thầy trò Huyền Thanh mỗi người theo đuổi một tâm sự riêng, nên bữa cơm chiều họ chỉ ăn qua loa cho xong.

Huyền Thanh vừa buông bát đĩa đã quay lại bàn với Ngô Không đại sư:

- Tiêu Công Nghĩa lúc nhắc tới Trùng Vân Nham, nét mặt ông ta sợ hãi. Như vậy các tăng sãi ở chùa Đại Giác chắc là ly kỳ, có nhiều bí ẩn. Có điều lạ là khắp giang hồ chưa từng nghe ai nói đến ngôi chùa cổ đó ra sao. Theo tình thế hiện thời thì chúng ta phải đi Trùng Vân Nham một chuyến. Tuy mục đích chỉ là để văn cảnh cầu thuốc, song cũng phải chuẩn bị trước để đối phó với những tai biến bất ngờ.

Ngừng một lúc, Huyền Thanh đưa mắt nhìn cỏi không gian mông mênh rồi nói tiếp:

- Bần đạo định cho bọn Quân Vũ và Thanh Loan hộ tống Ngọc Chánh Tử về Tam Nguyên Cung ở Côn Luân. Còn bần đạo thì chiều nay phải cấp tốc khởi hành đi Kỳ Liên Sơn thăm chùa Đại Giác. Còn đại sư tính sao ? Có phải về chùa Hoa Lâm hay không?

Ngô Không trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bần tăng đã nhường chức Trụ Trì cho người khác rồi, về chùa hay không cũng chẳng quan hệ gì. Nếu đạo huynh đồng ý, bần tăng sẽ theo đạo huynh cùng đến Trùng Vân Nham.

Huyền Thanh vui vẻ nói:

- Đây là điều bần đạo mong muốn, nhưng không dám mời đấy thôi. Thế thì đêm nay chúng ta khởi hành luôn.

Ngọc Chánh Tử thấy Huyền Thanh nóng lòng ra đi, bất giác chau mày thờ dãi nói:

- Tiêu Công Nghĩa đã hai lần khuyên chúng ta không nên đến Trùng Vân Nham, thế thì nơi đấy chắc có nhiều nguy hiểm. Chi bằng chúng ta trở về Tam Nguyên Cung để gặp Chưởng Môn nhị sư huynh đã rồi sẽ liệu sau.

Huyền Thanh đạo trưởng nhìn Ngọc Chánh Tử đáp:

- Ngô Không đại sư với mười tám đường La Hán Chưởng và hai mươi bốn đường Giáng Long Trượng Pháp, toàn là những môn độc đáo có tiếng khắp giang hồ. Có đại sư theo giúp sức thì không còn gì đáng lo ngại nữa. Vả lại, chúng ta đến đấy với mục đích là để xin thuốc chứ có phải động thủ với họ đâu. Các vị sư tăng ở chùa Đại Giác nếu quả là kẻ cao tăng đắc đạo thì chắc không tiếc gì Tuyết Sâm Quả mà không cứu mạng người. Nếu công việc cầu thuốc mà có kết quả thì rất có thể huynh sẽ về Tam Nguyên Cung trước sư muội đó.

Ngọc Chánh Tử hiểu rõ tâm tính sư huynh của bà trong giờ phút này. Bà biết sư huynh bà chỉ nóng lòng tìm thuốc để chữa cho khỏi vết thương của bà mà thôi, ngoài ra trong đời không còn gì mong muốn nữa. Bà nhìn Huyền Thanh đạo trưởng với đôi mắt đầy tình cảm,

rồi từ từ nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Huyền Thanh đạo trưởng dẫn dò Quân Vũ mấy câu rồi cùng Ngô Không đại sư dắt nhau lên đường.

Quân Vũ, Thanh Loan và Ngọc Bích theo chân tiền hai vị tiền bối lên đường, rồi quay vào phòng an nghỉ.

Thanh Loan và Ngọc Bích ở chung một phòng, nhưng Ngọc Bích sang phòng Ngọc Chánh Tử hầu hạ, thành ra Thanh Loan chỉ còn ở lại một mình. Nàng vừa định cởi áo ngoài đi nằm thì bỗng có tiếng gõ cửa.

Nàng chạy ra mở cửa thì thấy Quân Vũ mặc võ trang màu lam, đầu chít khăn võ sinh màu đen, có viên bạch ngọc đính ở trước trán, đứng ngay trước cửa, trông rất oai vệ và đẹp trai. Thanh Loan nhìn sững một lúc rồi mỉm cười nói:

- Vũ ca ! Huynh ăn mặc như thế trông lại càng đẹp hơn.

Quân Vũ kéo nàng vào trong phòng dặn:

- Hôm nay chúng ta có cuộc họp mặt với khách trên bờ hồ. Sư muội nằm nghỉ một lúc, đợi đến canh hai chúng ta cùng đi.

Thanh Loan cười hỏi:

- A ! Thế thì vui quá ! Muội không cần nghỉ, chúng ta đi bây giờ cũng được.

Quân Vũ đưa mắt nhìn ra ngoài bảo:

- Đi bây giờ thì quá sớm.

Thanh Loan suy nghĩ một lát, bỗng ngẩng đầu lên hỏi:

- Có phải chúng ta đi gặp người bạn áo xanh của huynh lúc cùng đi thuyền đó chẳng ?

Quân Vũ gật đầu:

- Đúng đấy ! Chàng là một dị nhân, vừa thanh tao, tuấn nhã lại vừa có một bản lãnh xuất chúng.

Thanh Loan mở to đôi mắt nhìn Quân Vũ hỏi:

- Vũ ca ! Huynh xem bản lĩnh của chàng trai đó có thể hơn Ngư Ẩn Tiêu Công Nghĩa chẳng?

Quân Vũ nói:

- Cái đó huynh không rõ. Nhưng theo ý huynh thì bản lĩnh huynh ấy có phần hơn.

Thanh Loan nói:

- Thế sao Vũ ca không nhờ huynh ấy chữa giùm xà độc cho sư phụ ?

Quân Vũ trơ trơ đôi mắt nhìn một lát, rồi nói:

- Huynh ấy có giỏi là giỏi về võ công, còn việc chữa bệnh là việc chuyên môn, huynh chắc chàng ta không biết chữa bệnh đâu.

Thanh Loan gật đầu, chậm rãi đứng dậy mở gói lấy ra mấy hột mai, dùng dao gọt vỏ, đưa cho Quân Vũ ăn, và nói:

- Có lẽ lúc này rừng mai Tam Thanh Quan đã chín hết rồi huynh nhỉ ? Tiếc rằng chúng ta không được thưởng thức những quả đầu mùa.

Quân Vũ vừa ăn mai, vừa an ủi:

- Vườn mai trên núi Côn Luân còn to hơn ở Tam Thanh Quan nhiều. Chúng ta đến đó mặc sức mà ăn.

Thanh Loan vui vẻ, trở mắt nhìn Quân Vũ nói:

- Đến đó muội không có thì giờ ăn quả mai. Muội phải bắt cho được hai con hạc để nuôi.

Quân Vũ hỏi:

- Tại sao phải bắt hai con ? Nuôi một con cũng đủ rồi.

Thanh Loan nói:

- Chúng ta ăn mai phải ăn hai quả, thì bắt hạc cũng phải bắt hai con. Nếu nuôi lớn rồi chúng ta cỡi mỗi người một con bay lên trời du ngoạn mới thú chứ.

Quân Vũ nghe chàng nói sực nhớ đến hai câu thơ của Bạch Cư Dị trong bài Trường Hận Ca:

“Tại thiên nguyện tác bi liên điều,
Tại địa nguyện tác liên lý chi.”

Có ý là:

Trên trời nguyện làm chim liền cánh.

Dưới đất nguyện làm cây liền cành.

Chàng thở dài, cúi đầu không nói.

Thanh Loan thấy Quân Vũ bỗng nhiên cúi đầu suy nghĩ, liền hỏi:

- Muội có nói điều gì sai sao ?

Quân Vũ vội ngẩng đầu lên nói:

- Không phải ! Huynh ra ngoài đợi sư muội thay áo xong sẽ cùng nhau đến bờ hồ đón bạn.

Dứt lời, Quân Vũ đứng dậy bước ra ngoài. Thanh Loan thấy nét mặt Quân Vũ tươi tắn mới an lòng, mở gói lấy áo thay thật mau, rồi mở cửa cùng Quân Vũ ra đi.

Hai người thẳng đến bờ hồ. Bây giờ đã quá canh một, trên đường không còn bóng người qua lại, vành trăng treo lơ lửng trên không trung tỏa ánh sáng mát rượi. Mặt hồ nổi lên trắng xóa như dải lụa khổng lồ, điểm vào đó những ánh đèn màu lấm chấm như thêu hoa.

Quân Vũ quay đầu nhìn lại, thấy Thanh Loan mặc chiếc áo dài màu trắng lấp loáng như thủy ngân, đầu trùm khăn trắng, có gắn mấy hạt kim cương làm tăng thêm vẻ đẹp, chẳng khác một tiên nga. Dưới ánh mặt trăng vàng, dáng đi của nàng rất diễm kiều tha thướt.

Quân Vũ trở mắt nhìn một lúc làm cho Thanh Loan phát ngượng hỏi:

- Vũ ca thấy muội có đẹp không ?

Quân Vũ mỉm cười, chưa kịp trả lời thì đột nhiên có tiếng người nói bên cạnh:

- Ủ ! Đẹp lắm ! Đẹp không ai bì nổi. Vũ huynh có một sư muội đẹp như thế thì còn gì sung sướng nữa.

Quân Vũ quay mặt nhìn, không ngờ Bạch Vân Phi đã đứng bên cạnh tự bao giờ rồi.

Chàng cũng với bộ áo xanh, với nụ cười duyên.

Quân Vũ nóng bừng cả mặt. Chẳng biết chàng ngượng ngừng hay ghen tức lời nói của bạn.

Qua chốc lát, Quân Vũ lấy lại được bình tĩnh, chấp tay chào Bạch Vân Phi và nói:

- Bạch huynh đã đến lâu chưa ? Chúng tôi đến trễ làm Bạch huynh chờ đợi chẳng ?

Bạch Vân Phi liếc nhìn xéo Thanh Loan một cái, rồi buồn bã nói:

- Tại hạ đến đây đã lâu lắm rồi. Hai người bạn tâm tình với nhau còn nhớ gì đến chuyện gặp bạn ?

Quân Vũ mỉm cười nói:

- Tiểu đệ lỡ trễ chân, mong Bạch huynh tha lỗi vậy.

Dứt lời, Quân Vũ xá một cái như để tạ tội vậy.

Bạch Vân Phi cười nhạo nói:

- Ôi chao ! Vũ huynh làm như thế trước mặt sư muội, không sợ sư muội cười sao ?

Quân Vũ đứng xững lững. Bạch Vân Phi cảm thấy chàng nói quá lời, liền cầm tay thân mật nói:

- Tại hạ đã chuẩn bị sẵn ghe nhỏ ở mặt hồ, đêm nay chúng ta xuống ghe uống rượu thưởng trăng, để đính giao tình bạn cho thỏa niềm mong ước của Vũ huynh.

Dứt lời, chàng dắt Quân Vũ và Thanh Loan tiến đến mé bờ hồ.

Ghe đã đậu sẵn, trên ghe có một người mặt áo xám đứng chờ. Nhưng người này hình như muốn lánh mặt, nên quay lưng vào phía Quân Vũ.

Bạch Vân Phi nhảy lên ghe trước, đưa tay mời Quân Vũ và Thanh Loan nối gót. Quân Vũ và Thanh Loan hai người song song nhảy xuống ghe, thấy trong khoang đã trải sẵn một tấm khăn vuông màu trắng, phủ trên một chiếc bàn con. Trên bàn có tám đĩa đồ ăn, và một bình rượu, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Bạch Vân Phi vẫy tay nói với người mặc áo xám:

- Không cần đến lão nữa. Chúng tôi muốn tự tay vừa chèo ghe vừa uống rượu.

Người áo xám quay lại cúi chào rồi bỏ đi ngay. Trong loáng mắt đã biến vào bóng tối trên bờ hồ.

Quân Vũ có để ý nhìn mặt người áo xám đó, nhưng không sao thấy được, vì người ấy cử chỉ rất lạnh lẽ.

Tức thì Bạch Vân Phi tay trái kéo neo, tay mặt nắm chèo, quay mũi ghe chạy thẳng đến giữa hồ.

Ghe tuy chạy mau nhưng rất êm ái, các thức ăn và rượu không hề bị lay động. Qua một lúc chiếc ghe đã rời bờ mấy dặm.

Bạch Vân Phi buông chèo, cười nói:

- Được rồi ! Nơi đây khá thanh tịnh, chúng ta hãy ăn uống đã.

Chàng với tay nắm bình rượu lên, châm lấy hai ly cho Quân Vũ và Thanh Loan trước, còn ly của chàng chậm rãi rót ra sau.

Quân Vũ thấy bàn tay Bạch Vân Phi trắng mượt, ngón tay nhỏ và thon như búp măng,

trông dịu dàng làm sao.

Chàng nâng ly mời khách. Ba người uống cạn ba ly. Thanh Loan vốn không quen uống rượu nên vừa thấm hơi men đã chệnh choáng.

Nàng đặt ly xuống bàn, nói:

- Muội không thể uống nữa ! Nếu mà uống thêm thì Vũ ca phải mất công bồi muội về.

Bạch Vân Phi mỉm cười, nhìn Quân Vũ nói:

- Còn Vũ huynh thì sao ? Huynh có thể cùng nhau uống thêm ba ly nữa chăng ?

Quân Vũ cũng tươi cười đáp:

- Ba ly thì có lẽ tiểu đệ hầu Bạch huynh được. Nếu thêm nữa chắc tiểu đệ chịu thua.

Bạch Vân Phi nắm bình rượu lên, châm đầy chén cho Quân Vũ và nói :

- Người đời khó được bao lần say, xin đừng hờ hững với cái say trong đêm nay.

Nói xong, chàng uống tiếp một lúc ba chung rượu đầy.

Quân Vũ vừa uống hết một ly thì đã nghe Thanh Loan nói:

- Vũ ca ! Muội đau đầu rồi.

Vừa nói, nàng vừa dựa vào mình Quân Vũ.

Quân Vũ nhìn nàng thấy mặt đỏ ửng đôi mắt lim dim, hơi thở nức mùi men, biết nàng bị mệt, không nỡ đẩy nàng ra, cứ để yên cho nàng dựa, và ngẩng đầu nhìn Bạch Vân Phi nói:

- Sư muội của tiểu đệ còn thơ dại, không biết một tí gì về lễ nghi cả, xin Bạch huynh đừng cười.

Bạch Vân Phi đôi mắt nẩy hào quang nhìn Thanh Loan một lúc, rồi mới thở dài nghĩ thầm:

“Con bé này thật ngây thơ thuần khiết, ít thấy có ai trên đời như vậy.”

Chàng quay mặt đi chỗ khác không nhìn hai người kia nữa.

Trong lúc đó Quân Vũ lại thoáng thấy như đôi mắt Bạch Vân Phi long lanh rướm lệ. Chàng toan hỏi dò tâm tình thì Bạch Vân Phi đã quay lại cười lạt nói:

- Trên trời trăng tròn một nửa, dưới đất loan phụng kề nhau, thế thì tiểu đệ cũng xin vì mối tình của hai bạn mà hát lên một bài để chúc mừng vậy.

Chàng đứng dậy, với tay lấy cây đàn tỳ bà bằng ngọc, xung quanh có chạm trổ tinh vi. Quân Vũ kinh ngạc trở mắt nhìn. Bạch Vân Phi thấy vậy cười nhạt nói:

- Cây đàn bằng ngọc này tuy là một vật quý, nhưng tiểu đệ ít khi dùng đến.

Quân Vũ nói:

- Đàn quý mà gặp người ngọc thì khác nào long vân gặp hội, Bạch huynh còn chê gì nữa ?

Bạch Vân Phi đưa tay so phiếm, và nói:

- Chỉ mong hôm nay được nghe một bản nhạc lòng, dẫu ngày mai ngọc cầm có vụn nát cũng không hận.

Dứt lời, chàng đưa tay búng dây. Âm thanh phát ra, nhịp điệu uyển chuyển, mỗi lúc một lớn dần.

Tiếng đàn réo rắc thê lương như hồn như oán, làm cho người nghe chấn động tâm can.

Thanh Loan vốn là cô gái thuần khiết lại đang say, nên mới nghe qua nước mắt đã chảy dầm dề, rơi xuống nổi hàng như một dây chuỗi ngọc.

Quân Vũ ban đầu chỉ cảm thấy đau lòng nhưng về sau cả tâm hồn chàng như bị tiếng đàn khống chế, nước mắt cũng nổi nhau rơi xuống.

Thời gian lững lờ trôi theo như giòng nước mắt. Và, tiếng đàn đã dẫn tâm hồn người nghe vào một thế giới u sầu vô bờ bến.

Bỗng tiếng đàn im bật. Quân Vũ như qua một cơn mộng. Còn Thanh Loan nhờ khóc mà hết say.

Bấy giờ Bạch Vân Phi buông đàn xuống, đôi mi chớp chớp. Chàng buồn bã hỏi:

- Mã huynh đã nghe qua âm điệu, xin thử phê bình xem sao ?

Quân Vũ lau sạch nước mắt, rồi mỉm cười nửa miệng đáp:

- Từng tiếng đàn làm động lòng người, nghe như mưa thu lả chả, như dế khóc canh trường. Hay thì thật là hay, nhưng quá bi thảm.

Bạch Vân Phi nói:

- Tiếng đàn đã đổi lấy được giọt mắt tri âm, thế thì từ nay không còn gì tri âm mà đàn nữa.

Chàng nói vừa dứt, bốn giây đàn đã dứt phục một lượt.

Quân Vũ ngạc nhiên, nhìn sững. Bạch Vân Phi lại mỉm cười nói tiếp:

- Đàn tuy dứt dây, nhưng chưa vỡ. Ngày khác khi có duyên gặp lại, khúc đàn này sẽ vì Vũ huynh mà gãy tiếp.

Nói đến đây, nỗi buồn của Bạch Vân Phi như cuộn lên đôi sóng mắt. Chàng khẽ thở dài bước vội vào trong. Chẳng bao lâu, chàng lại trở ra với vẻ mặt tươi vui tỉnh táo.

Thanh Loan bây giờ đã già rượi, nhưng lòng còn văng vẳng giọng đàn, liếc nhìn Bạch Vân Phi nói:

- Bạch huynh đàn rất hay làm mọi người và cả Vũ ca đều phải khóc.

Bạch Vân Phi nói:

- Nếu cô nương thích khúc đàn ấy thì tại hạ xin truyền lại.

Thanh Loan lắc đầu nói:

- Không... không. Mọi người không muốn học. Nếu mọi người biết đàn chắc mọi người phải khóc cả ngày.

Bạch Vân Phi ngửa mặt nhìn lên trời thấy vầng trăng đã chéch bóng về tây, liền bảo hai người :

- Đã quá nửa đêm, chắc Vũ huynh cần đưa sư mọi về nghỉ.

Thanh Loan đứng dậy tiến đến bên Bạch Vân Phi, thỏ thẻ:

- Bạch huynh ! Tài năng của huynh không ai bì kịp. Huynh có thể chữa độc Kim Tuyền Xà cho sư phụ tôi được chăng ?

Bạch Vân Phi mỉm cười, quay nhìn Quân Vũ thì thấy Quân Vũ vẫn ngồi đó, khoanh tay nhìn chàng. Trong ánh mắt Quân Vũ như có gì ưu tư sâu nã.

Thật vậy, Quân Vũ không ngớt lo lắng về thương thế của Ngọc Chánh Tử.

Huyền Thanh đạo trưởng và Ngô Không hòa thượng dắt nhau lên Trùng Vân Nham cầu thuốc, bỏ lại Ngọc Chánh Tử, một người mất cả võ công, Lâm Ngọc Bích và Lý Thanh Loan đều là nhi nữ. Cái gánh nặng của Quân Vũ là phải bảo vệ Ngọc Chánh Tử về đến núi Côn Luân. Mà từ Diên Châu đến Côn Luân Sơn phải vượt qua hàng nghìn dặm. Trên khoảng lộ trình này nếu có chuyện gì xảy ra, Quân Vũ chắc là khó làm tròn bổn phận do sư phụ chàng phó thác.

Lúc cùng đi với Huyền Thanh đạo trưởng, chàng cảm thấy không có gì khó khăn cả, nhưng giờ đây vắng sư phụ, chàng cảm thấy nhiệm vụ của chàng quá nặng. Do đó, khi nghe Thanh Loan nhắc đến bệnh tình của Ngọc Chánh Tử, chàng không thể an lòng được.

Bạch Vân Phi thông cảm nỗi lo lắng của chàng, nên đến gần vỗ vai nói:

- Vũ huynh chớ có lo buồn. Người lành trời hay giúp. Có lẽ sư thúc của Vũ huynh chẳng bao lâu cũng được lành bệnh.

--- oOo ---